

ОТКРИТИЯ
Стихосбирка

Автор: Повей Балкански

Редактор: Ваня Станчева

Всички права запазени – doi:10.4448/BG-Poetry-Discoveries

Приятелска усмивка

Ходиме плахи,
ходим в нощта
и търсиме стрехи,
облени в дъжда.

Мрачното утре
студено зове,
хапе и зъзне
горкото дете.

Плаче самичко,
а после крещи,
умира, но знае –
животът боли!

Къде сте, другари?
Къде сте, мечти?
Сам под стрехата
събирам сълзи.

Огромното нищо
чернее пред мен
така както искам...
Стрехата е плен.

Отивам нататък,
студен е дъжда.
Аз нямам часовник,
обичам нощта.

Сбогом, приятели!
Хвърлете сълзите в дъжда.

Октомври 2005 г.

Всичко, което има да се случи, е
ужасяващо тежко,
ужасяващо огромно,
ужасяващо пред мен.
Всичко, което имам да кажа, е
ужасяващо малко,
ужасяващо нелепо,
ужасяващо от мен.
Можете ли, гледайки зората,
да отгатнете, че то е тук?
Да подушите ленивия му вятър
и да пукнете от страх и студ?

2003 г.

Глупав, грозен и космат
тичам аз по тоя свят.
Търся локва прясна кал –
да се овъргалям цял.

Преди 2002 г.

Огромна е реката, бликаща у нас.
Омраза между нас,
омразата пред нас.
Огромна е стената, блъскаща се в нас.
Отчаяние под нас,
а също и над нас.

Ноември 2003 г.

Мрачна песен

О, дяволи черни,
преддверие, мрак,
всевластни кумири,
обагрени в страх.

О, чумаво племе,
смърдящо на сласт,
какво ни оставяш
върз влажната пръст?

Ще има ли утро?
Ще има ли мир?
Животът залига
към варварски пир.

Аз пък не вярвам.
Аз мразя света,
във който почина
без глас любовта.

Аз няма да бягам
и няма да спя.
Но просто умирам,
защото мълча.

Септември 2005 г.

Мръсотия

Мръсотия, олелия!
Мръсотата на света –
просто мъничка килия,
пълна с гърчави лайна.

И какво ще правя аз,
щом във профил и анфас
целият съм в мръсна кал,
овъргаян и отмрял?

Другите около мен
газят смело нощ и ден,
шляпат с босите крака
и се кефят на калта.

Помислих си: Защо ли не –
да се гмурна, е добре.
Ала после накъде,
като всичките сме пак свине?

Пролетта на 1999 г.

Свободен

Свободата сбира се във падащо листо.
Свободата носи се кат падащо перо.
Свободата сладка е кат мъничко зърно,
но да я пипнеш хладка е и скита се без дом.

Свободен от оковите на любовта.
Свободен.

Неспирно носиш се със вятъра.
Свободата само гледа театъра.
Хванеш ли я здраво в плен,
ще се чувстваш упоен.

Няма свободни ангели.
Има свободни просяци.
Свободен.

Ноември 2003 г.

Вятърът отлита,
оставяйки след себе си
тайнствени слова.

2005 г.

Опит за клише

Мъничка звезда проблесна някъде там.
Едно листо се отрони от дебелия стар клон
и падна в голямото топло море,
чиито пенести вълни
нежно милваха брега
и два чифта боси крака.

Огледах се и малко по-нататък,
където в зелената трева
играеха си две деца
и веселите им гласчета,
звучащи над плета
на малка къщурка
до игрив поток:
„Скок, скок, скок!“

Когато се издигнах още малко,
да обхвана с поглед залеза червен
и далечните скалисти планини,
пред взора ми отново се оформи ти.
Ах!!!

Какво си ти –
целият огромен свят
или чиста проба доброта,
събрана в малко стръкче красота,
и една голяма, голяма душа?

Март 1999 г.

Общо за жените

Намирам се в един океан
с много други твари там.
Плувам все напред, макар че знам:
посока няма в тоз океан.
Засрещнах аз една жена –
тя плуваше като стрела,
засрещнах после друга аз –
тя бавно тънеше без глас.
Какво ли е това „жена“
и кой ли го е пуснал на вода?
Нямам с вас въобще контакт
и май че смисъл няма пак...
И пак си плувам аз напред,
оставяйки гъмжилото отзад.
Май по-добре се чувствам сам,
май по-добре е да не знам.
И тъй като не виждам бряг,
ще се удавя бавно –
няма как.

2001 г.

Мисълта в подножието
на хълма от страстта...
В немилост ли изпада
духът на любовта?

Ангелска усмивка,
зарейни мечти,
образ кат отливка
във плачещи очи.

Няма да те питам,
не искам и да знам,
откакто ти пропука
основите на моя храм.

Преди 2002 г.

Без посока

Не ме е страх да видя знака,
не ме е страх под слънцето самичък да стоя,
не ме е страх да пусна влака,
ще махам и ще гледам
на перона под дъжда.

Отидоха със ятото игрите,
заминаха с последната вълна.
Вълна, която носи ги, горките,
към черната безоблачна тъма.

Юли 2004 г.

Главоблъсканица

Блъснах се в решетките на своята свобода.
Погледни нощта,
разбери деня!

Огледах същността си във райска красота.
Прегърни тъга,
откажи мечта!

Красиво!
Какво е „красиво“?

Февруари 2005 г.

Неразбрано и глупаво

Нагоре,
нагоре,
нагоре!
Отваряй очи, не гледай встрани!
Нагоре,
надолу,
нагоре!
Затваряй очи, яж и мълчи!
Надолу,
надолу,
нагоре!
Какво се въртиш, не виждаш, а жмиш.
Надолу,
човече,
и после
от дъното викаш, без повод бръмчиш.

Виновен си.
Хапваш
и лягаш да спиш.

Юли 2004 г.

Преходно

Плачещите ангели изтриха тишината –
цветето на мрака отново да цъфти.
Има ли усмивка, тръгнал ли е някой?
Мисля, че не стана. Празно е, кънти.

Никой няма да тръгне насила,
никой няма да дойде доброволно.
А да търся и да викам,
гарата отдавна спи.
Чакам сенки в мрака
(това е странна участ),
но дали умирам, или просто ми се спи?

Бягайте тогава,
връщайте се бързо вкъщи,
мама ви е свила топли дрехи,
ром и мед.
Там, в гората, е задушно,
неотлъчно бреме и вали.
Корабът ще тръгне също,
а и аз не знам – нали съм без бодли!

2003 г.

Безсмислие и безизходица

Страшно ми се иска,
ама хич пък ми не стиска,
а синдромът ме потиска
и във мозъка ми плиска.
„Бягай!
Скачай!
Срещай!
Не откачай!...“
Мислите една след друга плуват,
а след туй във хаос се бунтуват
и една пред друга се надуват,
ала май че всички се ревнуват.
„Не умирай!
Не почивай!
Не унивай!
Дай напред!...“
Скоростта е важен фактор,
на напредъка влекач напет,
тъй че бързо тичай, братко,
какво като не си навършил още пет!
„Мамо,
искам чаша чай със лед.“

Преди 2002 г.

Има нещо зловещо
във този малък квартал.
Има нещо горещо,
а тука някой е пял.
Има глътка ракия,
има и остър кинжал.
Вик, сатана, олелия...
Може би гледам сериал.

А облаците, тъй високо
и далеч над нас,
плуваха бавно.

Юли 2004 г.

Непоколебимият

Разбирам тишината,
разбирам гордостта
и утринния вятър,
що пее над града.

Горчивите надежди,
усмихнати лица
и сълзи, и болезки,
немилост и лъжа.

Кратко, но пък ясно,
умно и всевластно.

Какво ли ще ме спре,
във миг аз да реша,
че светлото ми утре
ще тъне в мъгла.

Какво ли ще попречи
на моите крила
тъй плавно и леко
да мачкат света?

Грозно, но нежно
със мутра говежда
аз плача и умирам,
но болката не спирам.

Мъгла.

Стрела.

Веднага.

Февруари 2006 г.

Чуденка

Ленивците си спят,
камбаните звънят,
птиците летят,
а крушите растат.

А аз какво, какво да избира?
Да късам цветните неща?...
Какво, какво да избира?

Кравите мучат.
хората мърсят,
а боклуците валят
и планетите въртят.

Погледнете близката далечина,
толкоз просто е да стигнеш същността.

Чайките се реят,
ножовете режат,
каналите поемат,
а вулканите кипят.

Но аз какво да избира?
Да цапам цветните неща?...
Какво, какво да избира?

Преди 2002 г.

Есен

Птиците отлетяха на юг.
Тук остана само мрачна самота.
Навред.

Ноември 2004 г.